

dle §u 3 zákona o maření exekuce, i kdyby správným bylo, co stížnost tvrdí. Odňalť obžalovaný úřadem zabavenou věc, totiž v exekuci vzaty vůz, úřední disposici tím, že jej prodal. Ustanovení §u 3 uvedeného zákona odezírá od pohnútek a účinků trestného činu a tresce naopak jen vzepření se proti úřední autoritě, chtějíc ji chrániti proti jakékoli svémoci. Zakládá proto svémocné jednání obžalovaného a spojené s tím porušení úředního opatření již o sobě a bez ohledu na každou jinou úvahu skutkovou podstatu přestupku. Dle toho má § 3 na zřeteli pouze úmyslné činy dlužníka, které nijak uspokojení věřitele neohrožují, nýbrž jen porušují veřejnou autoritu svémocí dlužníkovou. Jde o prostou zá-pověď zákona, v kterémžto případě stělesňuje po rozumu §u 238 tr. zák. již jednání, předsevzaté proti zá-povědi, přestupek, byl i se při tom ne-sběhl zlý úmysl. S hlediska těchto úvah bylo by lhostejno, že náhradní předmět stačil ku krytí vymáhané pohledávky a že uspokojení věřitele bylo zajištěno, poněvadž pro podřadění pod zákon stačí holá skuteč-nost, že obžalovaný věc, úřadem zabavenou, odňal svémocně úřední disposici.

Čís. 1684.

Jde o porušení ustanovení §§u 80, 471 odstavec prvý a druhý tr. ř., bylo-li odvolacím soudem jednáno v nepřítomnosti obžalovaného, je-muž obsílka k odvolacímu líčení nebyla doručena, třebas obhájce spo-luobžalovaného při líčení prohlásil, že přejímá i obhajobu nepředvola-ného obžalovaného a plnou moc dodatečně předloží, což však neučinil.

(Rozh. ze dne 27. června 1924, Zm II 209/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Rozsudkem zemského trestního jako odvolacího soudu v Brně z 23. ledna 1924, pokud jím Max B. bez řádného předvolání byl odsouzen, porušen byl zákon v §u 471 tr. ř.; tato část rozsudku se zrušuje a odvo-lacímu soudu se ukládá, by proti Maxu B-ovi znova po zákonu dále jednal.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního jako lichevního soudu v Brně z 30. listopadu 1923 sprostěni byli obžalovaní Amalie L-ová a Max B. dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby, ona pro přestupek předražování podle §u 8 odsta-vec prvý zákona ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a tento pro spo-luvinu na tomto přestupku dle §u 5 tr. zák. a dle §u 8 odstavec prvý zákona ze 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Proti tomuto rozsudku podalo státní zastupitelství odvolání co do viny a pro zmatky §u 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. Spisy byly předloženy okresním soudem dne 7. pro-since 1923 lichevnímu odvolacímu soudu v Brně, jenž v neveřejném sezení ze dne 10. ledna 1924 nařídil odvolací přelíčení na den 23. ledna 1924 a obeslání obžalovaného Maxe B-y a obhájce Amalie L-ové. Maxu B-ovi nemohla býti obsílka k odvolacímu přelíčení doručena, jelikož dle záznamu doručujícího soudního zřízence ze dne 22. ledna 1924

odcestoval, Doručení obsílky k odvolacímu líčení obžalovanému buď do vlastních rukou, nebo způsobem náhradním do rukou zletilého člena jeho domácnosti po rozumu §u 80 tr. ř. ve spisech vůbec vykázano není. Naproti tomu bylo předvolání obhájci L-ové doručeno včas. K odvolacímu přelíčení dostavila se obžalovaná L-ová a její obhájce Dr. Jakub R., který zároveň převzal zastupování Maxe B-y a uvedl, že plnou moc dodá do tří dnů. Obžalovaný B. se k odvolacímu přelíčení nedostavil a Dr. R. jeho plné moci vůbec, ani dodatečně nepředložil. Po provedeném jednání proti oběma obžalovaným byl vynesena rozsudek z 23. ledna 1924, jímž odvolání veřejného obžalobce bylo vyhověno a napadený osvobozující rozsudek byl změněn v ten smysl, že obžalování Amalie L-ová a Max B. byli uznáni vinnými, a to ona svrchu uvedeným přestupkem předražování, Max B. pak přestupkem spoluviny na tomto trestném činu. Jak ze spisů odvolacího soudu lichevního při zemském trestním soudu v Brně plyne a jak již shora uvedeno, stal se pokus, doručiti obžalovanému B-ovi obsílku k odvolacímu líčení dle záznamu doručujícího soudního zřízence ze dne 22. ledna 1924 a to marně a není ve spisech dokladu o tom, že soudní zřízenec učinil pokus, doručiti obsílku manželce obžalovaného, nebo jinému členu domácnosti ve smyslu §u 80 tr. ř. Z toho plyne, že byl porušen zákon v ustanovení §§ů 80, 471 odstavec prvý a druhý tr. ř., který výslovně stanoví, že k odvolacímu přelíčení jest předvolati obžalovaného a to tak, aby měl nejméně tři dny ke přípravě své obhajoby, a že, kdyby adresát nebyl doma zastížen, má býti předvolání předáno dospělému členu domácnosti. Odvolací soud jednal, ač obžalovanému B-ovi obsílka nebyla doručena, jedině z toho důvodu, jelikož obhájce spoluobžalované Amalie L-ové, Dr. Jakub R. prohlásil, že přejímá i obhajobu obžalovaného B-y a plnou moc do tří dnů předloží. Jelikož však plné moci dodatečně nepředložil a obsílka k odvolacímu přelíčení obžalovanému Maxu B-ovi vůbec doručena nebyla, nelze za to míti, že tento obžalovaný ve smyslu §u 471 tr. ř. byl řádně a včas předvolán.

Čís. 1685.

§ 45 min. nař. čís. 81 ř. zák. z roku 1910 nevyčerpává všechny případy opatrnosti, nutné k zamezení nehody.

Jízda automobilem neděje se vždy za obzvláště nebezpečných okolností (§§y 85 c), 337 tr. zák.).

Rozh. ze dne 30. června 1924, Zm I 110/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 12. ledna 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §u 337 tr. zák., zrušil však dle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu a uznal obžalovaného vinným přestupkem §u 335 tr. zák.

Důvody:

Stížnost obrací se proti názoru soudu, že obžalovaný měl, spatřiv na vzdálenost k zastavení zcela postačující, před sebou na silnici dítě,